

Sag C-326/19**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

23. april 2019

Forelæggende ret:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien)

Afgørelse af:

28. november 2018

Sagsøger:

EB

Sagsøgte:

Presidenza del Consiglio dei Ministri

Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR

Università degli Studi Roma Tre

Hovedsagens genstand

Søgsmål med påstand om annullation af notatet af 21. november 2017 om »Svar på anmodning om forlængelse af tidsbegrænset kontrakt for type A forskere i henhold til artikel 20, stk. 8, i lovdekret nr. 75/2017« og cirkulære nr. 3/2017 fra Ministro per la semplificazione e la pubblica amministrazione (ministeren for forenkling og offentlig forvaltning) samt anerkendelse af, at sagsøgeren har ret til at opnå tidsbegrænset ansættelse som forsker eller blive genstand for vurdering i medfør af artikel 24, stk. 5, i lov nr. 240/2010 med henblik på fastansættelse som assisterende professor.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

Spørgsmålet om, hvorvidt artikel 29, stk. 2, litra d), og stk. 4, i lovdekret nr. 81 af 15. juni 2015, artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165 af 30. marts 2001 samt

artikel 24, stk. 1 og 3, i lov nr. 240 af 30. december 2010 er forenelige med § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er gennemført ved direktiv 1999/70/EF.

Præjudicielle spørgsmål

1) Selv om medlemsstaterne ikke har en generel forpligtelse til at fastsætte, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal ændres til en tidsbegrænset kontrakt, er § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, »Rådets direktiv om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP«, med overskriften »Bestemmelser om misbrug«, herunder i lyset af ækvivalensprincippet, da til hinder for nationale bestemmelser, såsom artikel 29, stk. 2, litra d), og stk. 4, i lovdekret nr. 81 af 15. juni 2015 samt artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165 af 30. marts 2001, hvorefter universitetsforskere, ansat på grundlag af en treårig tidsbegrænset kontrakt, som kan forlænges med to år, i henhold til artikel 24, stk. 3, litra a), i lov nr. 240/2010, efterfølgende ikke kan indgå et tidsbegrænset ansættelsesforhold?

2) Selv om medlemsstaterne ikke har en generel forpligtelse til at fastsætte, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal ændres til en tidsbegrænset kontrakt, er § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, »Rådets direktiv om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP«, med overskriften »Bestemmelser om misbrug«, herunder i lyset af ækvivalensprincippet, da til hinder for, at nationale bestemmelser, såsom artikel 29, stk. 2, litra d), og stk. 4, i lovdekret nr. 81 af 15. juni 2015 samt artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165 af 30. marts 2001, anvendes ved den berørte medlemsstats nationale domstole på en sådan måde, at personer, der er ansat af en myndighed på grundlag af en fleksibel ansættelseskontrakt, der er omfattet af de arbejdsretlige regler, har ret til at opretholde ansættelsesforholdet, mens en sådan ret generelt ikke anerkendes personer, der er tidsbegrænset ansat af denne myndighed i henhold til de forvaltningsretlige regler, og der (som følge af de ovennævnte nationale bestemmelser) ikke eksisterer en anden effektiv foranstaltning i den nationale retsorden med henblik på at sanktionere et sådant misbrug over for disse ansatte?

3) Selv om medlemsstaterne ikke har en generel forpligtelse til at fastsætte, at tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal ændres til en tidsbegrænset kontrakt, er § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999, »Rådets direktiv om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP«, med overskriften »Bestemmelser om misbrug«, herunder i lyset af ækvivalensprincippet, da til hinder for [...] nationale bestemmelser, såsom artikel 24, stk. 1 og 3, i lov nr. 240 af 30. december 2010, hvorefter forskere og universiteter kan indgå og forlænge tidsbegrænsede kontrakter med en samlet varighed af fem år (tre år og eventuel forlængelse med to år), idet indgåelsen af kontrakten er betinget af »de

tilgængelige planlægningsressourcer med henblik på udførelse af forskning, undervisning, undervisningsstøttende aktiviteter samt studenterservice«, og forlængelsen heraf er betinget af »positiv vurdering af udført undervisning og forskning«, uden at der fastsættes objektive og gennemsigtige kriterier for at efterprøve, om indgåelsen og fornyelsen af sådanne kontrakter rent faktisk opfylder et reelt behov, er egnede til at nå det forfulgte formål og er nødvendige herfor, idet sådanne bestemmelser således indebærer en reel risiko for misbrug af sådanne kontrakter og derfor er uforenelige med rammeaftalens formål og effektive virkning?

Anførte EU-retlige forskrifter

Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (herefter »direktiv 1999/70/EF«); især § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktivet.

Kommissionens henstilling af 11. marts 2005 om et europæisk charter for forskere og en adfærdskodeks for ansættelse af forskere (2005/251/EF).

Anførte nationale forskrifter

Legge del 30 dicembre 2010, n. 240, »Norme in materia di organizzazione delle università, di personale accademico e reclutamento, nonché delega al Governo per incentivare la qualità e l'efficienza del sistema universitario« (lov nr. 240 af 30.12.2010, »Bestemmelser vedrørende organisering af universiteter, universitetspersonale og rekruttering samt delegation til regeringen med henblik på at forbedre universitetssystemets kvalitet og effektivitet«, herefter »lov nr. 240/2010«). I særdeleshed bestemmer de to første stykker i artikel 24 med overskriften »Forskere med tidsbegrænset kontrakt«, at universiteterne med henblik på udførelse af forskning og undervisning kan indgå tidsbegrænsede ansættelseskontrakter med ansøgere udvalgt på baggrund af offentlige udvælgelsesprocedurer, der fastsættes af universiteterne ved regelsæt samt skal offentliggøres i Gazzetta Ufficiale og på webstederne tilhørende det respektive universitet, ministeriet og Den Europæiske Union, og hvortil alene forskere med doktorgrad eller tilsvarende kvalifikationsbevis har adgang. Inden udvælgelsen skal endvidere en indledende vurdering af ansøgernes kvalifikationsbeviser, CV og videnskabelige produktion finde sted. I overensstemmelse med artiklens stk. 3 kan de omhandlede kontrakter udgøres af »a) treårige kontrakter, som kun én gang kan forlænges med maksimalt to år efter positiv vurdering af udført undervisning og forskning« (kontrakt for type A forskere), eller »b) treårige kontrakter, som er forbeholdt ansøgere, med hvilke kontrakterne i litra a) er blevet indgået«, eller ansøgere, »som har opnået den nationale videnskabelige kvalificering som professor på første eller andet trin«, samt andre typer af ansøgere (kontrakt for type B forskere). I tilfælde af ansøgere med kontrakt for type B forskere, som har opnået den videnskabelige kvalificering, foretager universiteterne i løbet af

kontrakternes tredje løbear en vurdering med henblik på fastansættelse som assisterende professorer, og hvis denne vurdering er positiv, fastansættes de pågældende forskere som assisterende professorer ved udløbet af de respektive kontrakter.

Decreto legislativo del 25 maggio 2017, n. 75, »Modifiche e integrazioni al decreto legislativo 30 marzo 2001, n. 165 [...]« (lovdekret nr. 75 af 25.5.2017, »Ændringer og suppleringer af lovdekret nr. 165 af 30.3.2001 [...]«, herefter »lovdekret nr. 75/2017«). Især bestemmer stk. 1 i artikel 20 med overskriften »Afhjælpning af prekære ansættelser hos de offentlige myndigheder«, at myndighederne med henblik på at afhjælpe prekære ansættelser og begrænse brugen af tidsbegrænsede kontrakter i treårsperioden 2018-2020 kan fastansætte personale, der »a) er i tjeneste efter ikrafttrædelsen af lov nr. 124/2015 på grundlag af en tidsbegrænset kontrakt indgået med den ansættende myndighed [...]; b) er blevet ansat på grundlag af en tidsbegrænset kontrakt i relation til de samme arbejdsopgaver efter rekruttering ved en offentlig udvælgelsesprocedure, selv hvis denne er udført af andre offentlige myndigheder end den ansættende; c) pr. 31. december 2017 har været ansat i den i litra a) omhandlede ansættende myndighed i mindst tre, også hvis usammenhængende, år i løbet af de sidste otte år«. Endvidere bestemmer artiklens stk. 2, at myndighederne i den nævnte treårsperiode på bestemte betingelser kan indlede offentlige udvælgelsesprocedurer forbeholdt personale, der »a) efter ikrafttrædelsen af lov nr. 124/2015 har en fleksibel ansættelseskontrakt indgået med den myndighed, som udfører udvælgelsesproceduren; b) pr. 31. december 2017 har haft kontrakt indgået med den myndighed, som udfører udvælgelsesproceduren, i mindst tre, også hvis usammenhængende, år i løbet af de sidste otte år«. I henhold til den nævnte artikels stk. 8 kan myndighederne forlænge de fleksible ansættelsesforhold med de ansøgere, der deltager i procedurerne i stk. 1 og 2, indtil de er afsluttet. Artikel 20, stk. 9, bestemmer afslutningsvis, at artiklen »ikke omfatter rekruttering af lærere, undervisningspersonale, administrativt, teknisk og assisterende personale ved statslige skoler og uddannelsesinstitutioner«, og at stipendiater hos offentlige forskningsenheder derimod henhører under anvendelsesområdet for artiklens stk. 2.

Decreto legislativo del 30 marzo 2001, n. 165, »Norme generali sull'ordinamento del lavoro alle dipendenze delle amministrazioni pubbliche« (lovdekret nr. 165 af 30.3.2001, »Fastsættelse af almindelige regler vedrørende ansættelsesforholdene i den offentlige forvaltning«, herefter »lovdekret nr. 165/2001«). Stk. 2 i artikel 3 med overskriften »Personale ansat i henhold til de forvaltningsretlige regler«, fastsætter især, at »[a]nsættelsesforholdet for professorer og universitetsforskere med tidsbegrænset eller tidsbegrænset kontrakt fortsat reguleres af de respektive gældende bestemmelser, i afventning af den specifikke organiske regulering heraf«. Lovdekretets artikel 36, i den affattelse, som trådte i kraft den 22. juni 2017, bestemmer i de to første stykker, at de offentlige myndigheder som regel udelukkende foretager ansættelse på grundlag af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, men kan gøre brug af de fleksible kontraktformer vedrørende ansættelse, der er fastsat i loven, til opfyldelse af behov, der

udelukkende er af midlertidig og exceptionel karakter. I henhold til artiklens stk. 5 »[k]an offentlige myndigheds tilsidesættelse af ufravigelige bestemmelser vedrørende rekruttering eller ansættelse af arbejdstagere under alle omstændigheder ikke medføre, at der indgås tidsbegrænsede ansættelsesforhold med disse myndigheder, uden at dette berører muligheden for, at myndighederne i øvrigt ifalder ansvar eller pålægges en sanktion. Den pågældende arbejdstager har krav på erstatning for den skade, der forårsages under udførelsen af arbejde i strid med ufravigelige bestemmelser. [...]«. Efterfølgende stk. 5c bestemmer, at ansættelseskontrakter, der er indgået i strid med artikel 36, er ugyldige. Afslutningsvis bestemmer stk. 5d, at den omhandlede artikel, »uden at dette berører stk. 5, ikke omfatter rekruttering af lærere, undervisningspersonale, administrativt, teknisk og assisterende personale med tidsbegrænset kontrakt ved statslige skoler og uddannelsesinstitutioner [...]«.

Decreto legislativo del 15 giugno 2015, n. 81, »Disciplina organica dei contratti di lavoro e revisione della normativa in tema di mansioni, a norma dell'articolo 1, comma 7, della legge 10 dicembre 2014, n. 183« (lovdekret nr. 81 af 15.6.2015. »Systematisk regulering af ansættelseskontrakter og ændring af lovgivningen om arbejdsmæssige forpligtelser i overensstemmelse med artikel 1, stk. 7, i lov nr. 183 af 10.12.2014«, herefter »lovdekret nr. 81/2015«). Især fastsatte artikel 19, i den affattelse, der finder anvendelse i den foreliggende sag, inden ændringen ved lovdekret nr. 87/2018, den maksimale varighed af ansættelsesforholdet mellem den samme arbejdsgiver og den samme arbejdstager som følge af en række på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til 36 måneder. Lovdekretets artikel 29, stk. 2, litra d), som trådte i kraft den 12. august 2018, bestemmer endvidere, at »[a]nvendelsesområdet for dette kapitel ikke omfatter: [...] d) tidsbegrænsede kontrakter indgået i henhold til lov nr. 240 af 30. december 2010«. Afslutningsvis fastsætter artiklens stk. 4, at »[a]rtikel 36 i lovdekret nr. 165/2001 ikke berøres«.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

- 1 Sagsøgeren EB er universitetsforsker med tidsbegrænset kontrakt hos Università degli Studi Roma Tre.
- 2 Han bestod faktisk en offentlig udvælgelsesprocedure udført i henhold til artikel 24, stk. 2, i lov nr. 240/2010 for at blive forsker med en treårig kontrakt, som kunne forlænges kun én gang med maksimalt to år. I oktober 2014 opnåede han endvidere den nationale videnskabelige kvalificering for Videnskabeligt emneområde IUS/10 – Forvaltningsret i henhold til lovens artikel 16.
- 3 Inden udløbet af kontrakten anmodede sagsøgeren sit institut om en toårig forlængelse, som blev bevilget den 14. maj 2015.
- 4 For så vidt angår emneområdet Forvaltningsret ansatte Juridisk institut ved Università degli Studi Roma Tre i de to efterfølgende år to forskere, der havde opnået den nationale videnskabelige kvalificering for andet trin i medfør af lov

nr. 240/2010, med tidsubegrænset kontrakt som assisterende professorer. Ingen tilsvarende procedure blev indledt for forskere med tidsbegrænset kontrakt.

- 5 Den 8. november 2017 indgav sagsøgeren anmodning om forlængelse af kontrakten i medfør af artikel 20, stk. 8, i lovdekret nr. 75/2017 med henvisning til, at artiklens bestemmelser også finder anvendelse på universitetslærere, og anmodede Università degli Studi Roma Tre om med start fra 2018 at indlede proceduren for ændring til fastansættelse i medfør af [artikel 20,] stk. 1, i det omhandlede lovdekret.
- 6 Ved notat af 21. november 2017 gav det nævnte universitet afslag på sagsøgerens anmodning med den begrundelse, at artikel 20, stk. 8, i lovdekret nr. 75/2017 ikke omfatter forskere med tidsbegrænset kontrakt, og at universiteterne i medfør af lov nr. 240/2010 ikke længere kan anvende de tidligere gældende procedurer forbeholdt forskere med tidsubegrænset kontrakt.
- 7 Ved stævning af 6. december 2017, der blev indgivet den 11. december 2017 til den forelæggende ret, har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af det ovennævnte notat og cirkulære nr. 3/2017 fra Ministro per la semplificazione e la pubblica amministrazione (ministeren for forenkling og offentlig forvaltning). Sagsøgeren har også nedlagt påstand om anerkendelse af, at han har ret til at opnå fastansættelse som forsker eller blive genstand for vurdering i medfør af artikel 24, stk. 5, i lov nr. 240/2010 med henblik på fastansættelse som assisterende professor.
- 8 Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca (uddannelses-, universitets- og forskningsministeriet) og Università degli Studi Roma Tre har nedlagt påstand om frifindelse.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 9 Sagsøgeren har gjort gældende, at artikel 20 i lovdekret nr. 75/2017 finder generel anvendelse og således også omfatter ansættelsesforholdene i henhold til de forvaltningsretlige regler, herunder type A forskere. Eftersom det anfægtede cirkulære nr. 3/2017 fastsætter, at den omhandlede artikel ikke finder anvendelse på offentligt ansatte, udgør det en tilsidesættelse af rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, hvorefter arbejdsgivere kun kan gøre brug af tidsbegrænsede kontrakter under strengt regulerede betingelser, og idet disse kontrakter med henblik på at undgå misbrug skal være begrundet i objektive omstændigheder.
- 10 Hvis det blev antaget, at den nævnte artikel ikke omfatter forskere med tidsbegrænset kontrakt, ville det ifølge sagsøgeren bevirke en forskelsbehandling i forhold til forskere hos offentlige forskningsenheder, der derimod kan opnå fastansættelse.

- 11 Sagsøgeren har tilføjet, at udelukkelsen – i henhold til artikel 29, stk. 2, litra d), i lovdekret nr. 81/2015 – af tidsbegrænsede kontrakter indgået i henhold til lov nr. 240/2010 fra anvendelsesområdet for bestemmelserne om tidsbegrænsede arbejdsforhold i samme lovdekret – og især den bestemmelse, der fastsætter en maksimal varighed af 36 måneder for det tidsbegrænsede ansættelsesforhold – ikke er forenelig med EU-retten, fordi der ikke foreligger objektive omstændigheder, som gør, at universitetsforskere skal ansættes på grundlag af en tidsbegrænset kontrakt, især når arbejdsforholdet, som i sagsøgerens situation, kan vare i over tre år. I det sidstnævnte tilfælde er arbejdsforholdet med en varighed over 36 måneder ikke foreneligt med et behov hos arbejdsgiveren af midlertidig karakter.
- 12 I øvrigt er artikel 24, stk. 5, i lov nr. 240/2010 hvad angår den del, hvorefter type A forskere, der har opnået den nationale videnskabelige kvalificering, ikke kan anmode om vurdering med henblik på fastansættelse som assisterende professorer, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling ifølge § 4 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70.
- 13 Sagsøgeren har afslutningsvis påberåbt sig det EU-retlige ækvivalensprincip, på grundlag af hvilket der i mangel af andre gunstige bestemmelser skal henvises til reguleringen vedrørende personer ansat i henhold til de arbejdsretlige regler (hvis tidsbegrænsede ansættelsesforhold automatisk ændres til et tidsubegrænset ansættelsesforhold), lærere (der kan regne med lukkede egnethedslistor og andre procedurer for fastansættelse) og alle andre offentligt ansatte (som omfattes af artikel 20 i lovdekret nr. 75/2017).
- 14 Sagsøgte Università degli Studi Roma Tre er af den opfattelse, at artikel 20 i lovdekret nr. 75/2017 ikke omfatter personale ansat i henhold til de forvaltningsretlige regler, herunder universitetsforskere, i henhold til artikel 3, stk. 2, i lovdekret nr. 165/2001. Universitetet har endvidere gjort gældende, at den omhandlede artikel ikke bevirker forskelsbehandling af type A forskere i forhold til andre ansatte, herunder stipendiater hos forskningsenheder, fordi de sidstnævnte ikke henhører under offentligt ansatte.
- 15 Ifølge sagsøgte er forskellig behandling af type B forskere i forhold til type A forskere i medfør af lov nr. 240/2010 endvidere rimelig henset til den større forskningserfaring opnået af de førstnævnte.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

- 16 Den forelæggende ret nærer tvivl om, hvorvidt artikel 29, stk. 2, litra d), og stk. 4, i lovdekret nr. 81/2015 samt artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165/2001 er forenelige med § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, i særdeleshed hvad angår universitetsforskere som omhandlet i artikel 24, stk. 3, litra a), i lov nr. 240/2010 (de såkaldte »type A forskere«).

- 17 Artikel 29, stk. 2, litra d), i lovdekret nr. 81/2015 afskærer nemlig disse personer fra muligheden for, at deres tidsbegrænsede ansættelsesforhold ændres til et tidsubegrænset ansættelsesforhold, hvilket er en undtagelse fra den generelle regulering i samme lovdekret, der i den på tidspunktet for de faktiske omstændigheder gældende affattelse fastsatte, at tidsbegrænsede kontrakter kunne have en maksimal varighed af 36 måneder, hvorefter ansættelseskontrakten automatisk skulle ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt.
- 18 Artiklens stk. 4 henviser til artikel 36 i lovdekret nr. 165/2001, hvis stk. 2 bestemmer, at de offentlige myndigheder kun kan gøre brug af de fleksible kontraktformer vedrørende ansættelse, der er fastsat i loven, til opfyldelse af behov, der udelukkende er af midlertidig og exceptionel karakter, og i henhold til stk. 5 »[k]an offentlige myndigheders tilsidesættelse af ufravigelige bestemmelser vedrørende rekruttering eller ansættelse af arbejdstagere under alle omstændigheder ikke medføre, at der indgås tidsbegrænsede ansættelsesforhold med disse myndigheder, uden at dette berører muligheden for, at myndighederne i øvrigt ifalder ansvar eller pålægges en sanktion. Den pågældende arbejdstager har krav på erstatning for den skade, der forårsages under udførelsen af arbejde i strid med ufravigelige bestemmelser [...]«. Også den sidstnævnte bestemmelse udelukker således udtrykkeligt ændring af ansættelsesforholdet til et tidsubegrænset ansættelsesforhold.
- 19 Den forelæggende ret henviser i denne forbindelse til Domstolens dom i sag C-184/15, hvori den fastslog, at »[f]ør at en lovgivning, hvorved det i den offentlige sektor forbydes at ændre flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, kan anses for at være i overensstemmelse med rammeaftalen, skal medlemsstatens interne retssystem imidlertid indeholde andre effektive foranstaltninger for den nævnte sektor med henblik på at forhindre eller i givet fald sanktionere misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter«. I samme dom fastslog Domstolen også, at § 5, stk. 1, i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, »skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en national lovgivning [...] anvendes ved den berørte medlemsstats nationale domstole på en sådan måde, at personer, der er ansat af en myndighed på grundlag af en ansættelseskontrakt, der er omfattet af de arbejdsretlige regler, har ret til at opretholde ansættelsesforholdet i tilfælde af misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, mens en sådan ret generelt ikke anerkendes personer, der er ansat af denne myndighed i henhold til de forvaltningsretlige regler, medmindre der eksisterer en anden effektiv foranstaltning i den nationale retsorden med henblik på at sanktionere et sådant misbrug over for disse ansatte, hvilket det tilkommer den nationale domstol at undersøge«.
- 20 Det fremgår faktisk af artikel 20 i lovdekret nr. 75/2017, at personer, der er ansat af en myndighed på grundlag af en fleksibel ansættelseskontrakt, der er omfattet af de arbejdsretlige regler, i henhold til den italienske lovgivning har ret til at opretholde ansættelsesforholdet. Det bemærkes, at sagsøgeren derimod, i sin

egenskab af forsker, henhører under personale ansat i henhold til de forvaltningsretlige regler.

- 21 Vedrørende den sidstnævnte personkategori anfører den forelæggende ret, at der ikke eksisterer nogen anden effektiv foranstaltning som alternativ til ændring af ansættelsesforholdet i den nationale retsorden med henblik på at sanktionere misbrug af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter. Den eneste effektive foranstaltning i denne retning ville være en tilsvarende erstatning som følge af manglende indgåelse af et tidsbegrænset ansættelsesforhold.
- 22 Erstatningen ifølge artikel 36, stk. 5, i lovdekret nr. 165/2001, som beskrevet ovenfor i punkt 18, udgør således ikke en effektiv foranstaltning, fordi den medfører en simpel fast godtgørelse. Herved sikres arbejdstageren hverken erstatning svarende til det lidte tab eller erstatning i form af principal opfyldelse.
- 23 Den forelæggende ret nærer på en række punkter tvivl om, hvorvidt samme artikel 36 for så vidt angår den del, hvorefter offentlige myndigheders tilsidesættelse af ufravigelige bestemmelser vedrørende ansættelse af arbejdstagere under alle omstændigheder ikke kan medføre, at der indgås tidsbegrænsede ansættelsesforhold med disse myndigheder, er forenelig med EU-retten, især med hensyn til de konkrete omstændigheder i den foreliggende sag.
- 24 Sagsøgeren deltog nemlig med positivt udfald i en udvælgelsesprocedure – som den i artikel 24 i lov nr. 240/2010 fastsatte, som er forenelig med princippet om god forvaltningsskik – der medførte, at der blev indgået et tidsbegrænset ansættelsesforhold, hvilket udgør misbrug af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter og dermed en tilsidesættelse af princippet i den omhandlede artikel 36, stk. 1, hvorefter de offentlige myndigheder udelukkende foretager ansættelse på grundlag af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter. Der erindres om, at samme artikels efterfølgende stk. 2 bestemmer, at brug af andre kontraktformer kun er tilladt »til opfyldelse af behov, der udelukkende er af midlertidig og exceptionel karakter«.
- 25 Af ovenstående punkter kan det derfor udledes, at den pågældende arbejdstager under anvendelse af artikel 36, stk. 2 og 5, i lovdekret nr. 165/2001 både står uden ansættelseskontrakt, idet den ikke ændres til en tidsbegrænset kontrakt, og savner en effektiv beskyttelse i form af erstatning, og dette er i strid med § 5 i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70, samt ækvivalensprincippet, effektivitetsprincippet og princippet om sanktionernes afskrækkende virkning. Den forelæggende ret henviser i denne forbindelse også til Domstolens dom i sag C-331/17, Sciotto.
- 26 Den forelæggende ret nærer endvidere tvivl om, hvorvidt artikel 24, stk. 1 og 3, i lov nr. 240/2010, hvorefter forskerkontrakterne har en varighed af tre år, med mulighed for forlængelse med to år, er forenelig med EU-retten.
- 27 Fornyelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal nemlig i medfør af § 5, stk. 1, litra a), i den rammeaftale, der er knyttet som bilag til direktiv 1999/70,

være begrundet i objektive omstændigheder, idet en national bestemmelse, der blot generelt giver mulighed for at anvende flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, ikke i sig selv er tilstrækkelig, som Domstolen fastslog i den ovennævnte dom.

- 28 Afslutningsvis kan hverken myndighedernes budgetmæssige hensyn eller et krav såsom »positiv vurdering af udført undervisning og forskning«, som fornyelsen med to år er betinget af, i henhold til rammeaftalens § 5 begrunde den manglende vedtagelse af passende foranstaltninger for at forhindre misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

ARBEJDSDOKUMENT